

Pet-do-dvanaest – upozorenja, upute i ohrabrenja

Majstor Ananda: Otkuda da počnemo? Što je to Bog? Da počnemo od toga, kao najuniverzalnije. Kad kažemo Bog, bogovi, božansko, nebesko, kozmičko, što time smatramo? Što to podrazumijeva?

Shifu Damir: Sile, hijerarhiju, zakone, dimenzije.

A: Sve to. I što smo svojim trogodišnjim eksperimentom ustanovili?

D: Da su ljudi na sve to neosjetljivi.

A: Da ljudi pojma nemaju što je Bog. Da nemaju ni predodžbu, ni slutnju, ni znanje, ni na kojem aspektu nemaju kontakta, većina, ni na kojoj razini, ni emocionalnoj, ni intuitivnoj, ni intelektualnoj, ni duhovnoj, ni na kojoj razini nemaju veze s nama.

I dobili smo upravo ono što smo htjeli – potvrdu stanja svijeta. Dobar snapshot, kristalno jasnu sliku stanja svijeta. Ne za nas, jer mi znamo, nego da je svijetu možemo pokazati. To znači da smo dobili, uglačali, ogledalo koje možemo sada pokazati svijetu: Evo što ste! Dobili smo savršene primjere, prave bisere, tako dobre ilustracije, a to može pomoći izvući iz nekih nešto što ni ne slute da imaju.

Jer ako je Katoomba slika svijeta u malom, imamo žive ljude, imenom i prezimenom, njihove replike i komentare i citate koji savršeno ilustriraju stanje svijeta. Ne u apstraktnim, općenitim terminima kao netko ili nešto ili grupa ili ljudi ili društvo ili zemlja ili čovječanstvo, nego pojedinci – svako biće s kojim smo bili u interakciji je simbol nečega. Takve potrebne formulacije smo dobili, da i najveći blesan može shvatiti...

Kada naiđemo na hrpu odvjetnika koji žele formulirati Boga. I kažu: 'Wanjina je tim plemenima Bog. I to je njima toliko sveto, to je njihov 'kišonoša' i to moramo poštovati i to je presveto da bi se netko drugi usudio crtati... I to je savršen primjer gluposti. Kada kažu: to je njima Bog. Kao da postoji njima i nama i vama i jednima i drugima – i time pokazuju da niti ta plemena znaju, niti ti odvjetnici znaju, niti itko od njih zna što je Bog. Jer da zna, ne bi govorio 'tvoj' i 'moj'. Jer smo jedno. Jer smo svima ono što jesmo. Ma kako nas zvali, ma kako nas vidjeli, ma kako nas crtali, ma kako nas opisivali i opjevali, ma kakvim ritualima nas štovali, uvijek smo ono što jesmo. I tko to ne može shvatiti, nema pojma što je Bog. A nemati pojma što je Bog znači nemati pojma što je duhovnost, ne biti u kontaktu s duhovnim sferama. I u Australiji, zemlji koja pretendira na duhovnost, koja smatra da ima ono što se naziva 'spiritual community', pokazalo se da duhovnost ne postoji. Postoji površna, plitka i lijena koketerija s duhovnošću. I čim pojedinac ili društvo kaže 'naš bog', 'vaš bog', 'njihov bog', pokazuje da ne razumije što je Bog.

Pa što je onda Bog?

D: To je retoričko pitanje?

A: Ovisi. Ako Damir može odgovoriti, onda nije. Ako ne može, onda je.

Što je Bog? U svakoj vjeri, čak u poganskom idolopoklonstvu, čak i u poimanju primitivnog, najprimitivnijeg uma, čak i kod bića treće rase, što je Bog? Senzitivnom biću bilo koje rase, bilo koje vjere, bilo kojeg doba, bilo kojeg razdoblja, epohe, kontinenta, ili bilo kojeg plemena, što je Bog? Najuniverzalnije, najsveprimjenjivije?

D: Sve-jedno.

A: Većini svejedno, a Sve-Jedno.

D: Ili što bi Vesna Krmpotić rekla – jednota.

A: Jednota.

D: Jedna nota.

A: Bog je pojam nebeske hijerarhije. I ne postoji jedan bog. Postoji hijerarhija. Postoji piramida. Obrnuta, recimo. I tom obrnutom piramidom pokušavamo ilustrirati da je gore mnoštvo kao što je dolje mnoštvo. I gore isto 'vrvi'. I duhovni svijet vrvi. Vrvi od Greater Wanjinas, Lesser Wanjinas, and their messengers. I može se podijeliti u tri. Iako, jasno da nije tri, jasno da je puno kompliciranije, ali

zbog lakšeg poimanja, može se ilustrirati piramidom s tri nivoa, s najnižim, najbeznačajnijim koji su najbrojniji, srednjim slojem koji su malobrojni, i najvišim slojem u kojem su odabrani.

I sada, ti odabrani, jasno da, zbog mehanike koja postoji na duhovnim razinama, a koja je reflektirana u zemaljskim razinama, da najmalobrojniji i najviši biraju svoga Boga, ha, ha.

Ali Bog je zbirna imenica i pojam koji označava nebesku hijerarhiju, označava mehaniku duhovnosti, mehaniku nevidljivih razina, hijerarhiju i piramidu koja je nerasklopiva, odnosno piramidu u kojoj je poglavar piramide neodjeljiv od baze piramide, i onda se halabrne da se predoči interakcija – i zato imamo dvostruku piramidu. I kad netko kaže: 'To je njihov bog i to moramo poštovati', gore se čuje jedan recimo vrisak, agrrrrrh, ha, ha.

D: Znači tko god o svom Bogu govori kao jedinom 'pravom' ne bi smio tako.

A: I lupetanje o tome kako trebamo naći zajedničko u različitosti i sve u takvom jednom primjeru reakcija na jednu skulpturu na vrhu planine pokazuje glupost svijeta... a koji je vaš bog... a naš bog izgleda ovako... a vaš bog...

D: Kažu: naš bog je zmijurina...

A: We worship the big snake, that's our god... Oh dear, oh dear! Jasno da ima razlike između poganskih vjerovanja, idolopoklonstva i kultova i sekti i religija. Ima razlike utoliko što je različito razrađeno i u nekim metodama se tome prilazi s emocionalnog aspekta, kroz ples i pjesmu i trans, u nekima se prilazi s intelektualnog aspekta, a u nekima kroz duhovno posvećenje. I ovisi o tome koliko je to elaborirano i razrađeno, i kako je nadograđivano, jasno da postoje razlike. Ali u biti – ne postoje – ako postoji iskrena povezanost, kontakt s duhovnim sferama, onda je i taj primitivac, taj prehistorijski čovjek, taj *savage*, može biti u kontaktu isto kao i najumniji kardinal u Vatikanu, ali to izražava na drugačije načine.

I ta povezanost s duhovnim sferama, s duhovnom hijerarhijom ili gornjom piramidom, ne ovisi o artikuliranosti, ne ovisi o elaboriranosti religije ili kulta ili idolopoklonstva... Znači ima stvari, najbitnijih, koje ne ovise ni o kakvim vanjskim pokazateljima, i koje se ni po kakvim vanjskim pokazateljima ne mogu mjeriti. I ako netko ima primitivno lice, primitivno u smislu kako se to antropološki interpretira, nisko čelo, mali kapacitet mozga, to nisu mjerila za duhovnost, to su mjerila za evoluciju materije. Za evoluciju duha, ta mjerila postaju apsurdna. Jer i najprimitivnije biće, po tim antropološkim mjerilima, može imati kontakt s duhovnim sferama. A najrazvijenije biće, antropološki gledano, može biti totalno, kao što najčešće i jest, *disconnected*, ne shvaćajući smisao simbola.

I kada netko kaže to je bio njihov bog, u to doba, znači ljudi smatraju da su tehnološkim napretkom boljeg Boga dobili? Ljepšeg? Pa ga cifraju, i prikazuju okićenije, razrađenije...

D: Cizeliraju ga.

A: Bog može biti prikazan križem, s dvije recke na kamenu. I ako te dvije recke napravi biće koje je u doista vezi sa nama, to nam je draže nego sav sjaj Vatikana. I time je Australija pokazala da je jedna tragična zemlja, bez istinske duhovnosti, bez istinske intelektualnosti, bez istinske emocionalnosti, površnost i laž... I to je bio naš veliki test. Task after task after task... i na svakom su testu pali...

I tako se sada Australija ugasila.

Ako gledamo ovako, sa visine, i vidimo kako Zemlja izgleda...

D: Kao Google Earth...

A: Ha, ha... iz našeg Googla, ta Zemlja svjetluca. Nama je Zemlja kao Sunce. I ta Zemlja svjetluca... kako bi Damir mislio da svjetluca, kako bi svojim studentima rekao, kako svjetluca?

D: Ovisi o studentovom nivou duhovnosti.

A: Ali kako nama svjetluca? Iz naše perspektive, odozgo? Kako bi Damir pretpostavio da nama to izgleda? Ovako se naguramo tu gore, i promatramo... kako Zemlja svjetluca?

D: Kao sfera koja negdje svjetluca, negdje ne svjetluca...

A: Da, da, da! U intervalima. Svjetluca kao božićno drveće, blink, blink, blink. Na različitim mjestima, različite točke imaju *outbursts of light*. K'o Sunčeve pjegice. I u svakom trenutku, najčešće je osam takvih točki, plink, plink, plink... I to je melodija, nebeska, do-re-mi-fa-so-la-ti-do.

D: Kozmička oktava?

A: Da. I kako se jedno mjesto gasi, drugo se pali. Ima li u tome logike? Nema. Može zabljesnuti bilo gdje, kao kad se za svjetla na božićnom drvцу izabere *random mode*, i biće ne može znati koja će lampica sljedeća zasvijetliti... Kada izabere taj random, kao što smo mi izabrali random, može neka točka zabljesnuti češće a neka vrlo rijetko, sporo, jednom u manvatari... Znači ima naprednih i manje naprednih i po bljeskovima vidimo koliko su napredna... I u tom bljeskanju, proplamsajima, vidimo jednu jedinu permanentnu, stalno sjajnu točku, neugasivu, a to je područje Indije i Tibeta. Sve ostale zasjaje intenzivnije, manje intenzivno, bljesnu češće ili rjeđe, to se mijenja... ali u svakom trenutku možemo reći da vidimo osam točaka. U svakom dobu postoji osam žarišta, različitih žarišta, koja od nas primaju, uspostave kontakt, ne oglašuju se i onda se pretvaraju u visokorazvijene civilizacije, u napredna društva, naizgled neobjašnjivo. I onda se isto tako 'neobjašnjivo' ugase i propadnu, a neka druga točka zabljesne.

I uvijek postoji istodobno... ako se tako zamisli, da je sve u stalnom komešanju, i da nema evolucije u smislu kontinuirane, linearne evolucije, nego postoje *outbursts*, i u svakom trenutku, na Zemlji istodobno postoji i inteligencija i divljaštvo. Razvijene kulture i kulture divljaka. Savagery and intelligence. I kad netko kaže ah, to je bila prehistorija, to je bio primitivac, ok, u tom trenutku, na toj točki na Zemlji. S tim da je u istom trenutku, na drugoj točki, postojala vrhunska civilizacija. Kao što i u ovom trenutku postoje i vrhunska – u relativnim terminima – i najprimitivnija kultura. A ta najprimitivnija kultura su australski Aboridžani.

Znači sve priče, izmišljotine o 'noble savage' su se upravo našim trogodišnjim eksperimentom pokazale besmislicama. Između treće rase i pete rase nema komunikacije. Jer um treće rase nije razvijen. I um pete rase ne može svojim načinom, intelektom, ili intelektualnim pristupom, doprijeti do treće rase koja nema tu vrstu inteligencije. Kad govorimo o nepostojanju inteligencije, to nije omalovažavanje treće rase, nego treba znati da treća rasa funkcionira na emocionalnom nivou. A ono što duhovnom evolucijom treba postići je da bića funkcioniraju na intelektualnom nivou. A intelektualni nivo ili domet na tom nivou, odnosno uspješnost rafiniranja višeg mentalnog aspekta, ili pokazatelj istinske duhovnosti ili više inteligencije – znači uma koji se približio duši – je hladnoća. Kao Vesna.

D: Detached.

A: Cool. Takvo biće je hladno. Kad kažemo hladno biće, onda to označava biće naizgled hladno, prema okolini hladno, izvanjski hladno, u svijetu hladno, jer ta hladnoća balansira unutarnji žar. Ako postoji *fire within*, najčešće je *cool outside*. Ako je *fire without*, unutra je mrtvo. Znači bića koja su stalno uzbuđena, stalno u pokretu, stalno emocionalna, i smatraju da je to strast, passion, a nemaju samokontrole, nema odmjerivosti, su iznutra mrtva, da? Jer se sva vatra potroši na vanjsko. Bića koja su izvana cool imaju unutarnji plamen. I najčešće je tako. Jasno, najbolje je to izbalansirati i biti 'umjereno hladan', ne kao *liquid nitrogen*, znati malo zagrliti, pokazati toplinu, ali ako treba birati između krajnosti, bolje je biti pretjerano hladan i nama dokučiv, nego se sav ispotrošiti na svjetovne emocionalnosti i nama ostati nepristupačan. Zato su aspiranti obično cool. I svijetu djeluju hladno ili smireno, jer strast čuvaju za unutarnje aktivnosti. Dok je divljak potroši na vanjske aktivnosti. Jasno, to treba oprezno objasniti, iako je sve to sumirano u rečenici 'ponašaj se k'o divljak', i time se misli biće koja nema kontrolu nad vlastitim ponašanjem, nema samodiscipline. Biti 'kao divljak' znači zažaren izvana. Iznutra mrtav. A mi se okrećemo pristupačnom biću koje iznutra svjetluca.

I takvi su naši aspiranti, zar nisu svi cool (nabranje primjera)... a Vesna je najcool.

D: Super-cool, minus 273, apsolutna nula. Ice queen.

A: Ha, ha. Jasno da svi ti naši cool aspiranti imaju momente za razdraganost i hihotanje i emocionalnost ili čak, kako da kažemo, cmizdravost...

D: Kao kad je Vesna ugledala medaljon...

A: I to nam je drago, to je zgodno, mali ustupak... A to pravilo, kako se odnosi na pojedince, odnosi se i na grupe, kontinente, neki su cool, neki nisu cool, i po tome 'bogovima' odgovara biće koje je cool.

To, jasno, ne znači da to mora odmah ukazivati na bogat unutarnji život. Biće može biti cool izvana, cool iznutra, niš' koristi. I obrnuto. Nema apsolutnog pravila. Imamo primjere za sve kombinacije. Ali najčešće, biće koje nad sobom nema kontrolu, ne može ni nad čim drugim steći kontrolu, niti drugima govoriti kako da steknu kontrolu... Treba prvo ovladati sobom, da bi se ovladalo višim sferama do kojih biće tvrdi da želi doprijeti. I zato je Zlatko Sudac tragično biće, jer nema kontrolu nad sobom. Izgubio je kontrolu nad sobom, izmučen tuđom zloćom. Što opet pokazuje da se sve može uvijek promijeniti. Takvi primjeri su pokazatelji kako se sve može u svakom trenutku promijeniti – i postići i izgubiti. I kako i pojedinac i narod i kontinent i planet može sve stečeno izgubiti i sve izgubljeno ponovno zadobiti.

Zato smo govorili o oživljavanju. Međutim sada nam zadatak više nije oživljavanje, nego opstanak duhovnosti. *Spiritual survival*. Ne *revival*, nego *survival*. I pitanje je može li čovječanstvo uopće opstati ili se sasvim disconnectnuti. I to je ovaj trenutak sada, pet do dvanaest, od desetog dvanaestog ove godine do dvadesetog dvanaestog sljedeće godine. 10. 12. ove godine do 20. 12. 2012. znači malo više od godinu dana, ali ovo je trenutak nakon kojeg je izabrano nepromjenjivo, kad više nema predomišljanja, nema šanse za 'ja sam sada nešto shvatio pa bih od sada drugačije'. Znači ako uzmemo 10. 12. 2011. kao datum, negdje oko punog mjeseca, to je trenutak kada će bića postati kao 'zacementirana'... što su izabrali, u kakvom emocionalnom i intelektualnom stanju dočekaju taj trenutak, u tom stanju će provesti sljedeću godinu. Znači u tom stanju će funkcionirati. Kao što se našim trogodišnjim eksperimentom pokazalo da su u jezivom stanju, i nema puno nade da će se to do 10. 12. 2011. promijeniti, u tom jezivom stanju ulaze u razdoblje koje smo nazvali 'the great readjustment' ('veliko preusklađivanje'). I taj great readjustment će se odvijati u skladu ili ovisno o tom stanju u kojem jesu. Pošto su u jezivom stanju, taj readjustment će biti jako bolan. Turbulentan, tragičan. I onda će se uzbibati i htjeti angažirati i pitati kako to ispraviti.

A nakon tog trenutka nema ispravljanja, ni mijenjanja onog što je 'zacementirano', vlastitim odlukama predodređeno. Ima upozoravanja, nagovaranja, nukanja, u uvodnom razdoblju, prije nego što dođe do te točke. Oglušivanje ljudi na naša upozoravanja prije te točke, kao posljedicu ima naše oglušivanje nakon te točke. I onda ljudi počnu vapiti zašto ih je Bog zaboravio. Kakav je to strašan, okrutan Bog. Zato je smo im dali kozmičke zakone, upozoravali na prioritete – ali, kao i toliko puta ranije, imali su prečeg posla, nisu se stigli time pozabaviti, dok je bilo vremena, nego se žele time pozabaviti nakon što vrijeme istekne.

D: I to je znači vremenski isprogramirano... Hoće li SkyGod da ljude upozorimo na 10. 12. 2011?

A: Da, zato to i kažemo. Ravno na internet. Nemamo vremena da planiramo kako bumo jednog dana to objavili, ha, ha.

D: Onda još bolje na Twitter, najkraće...

A: Kiss your arse goodbye (opći smijeh). Ili nježnije, to ste što jeste, i sad si imajte, ha, ha... Satrasmo se u proteklih 25 godina, pričajući o tome, spoznajte što jeste. I sad imate godinu dana upravo toga što jeste. Nakon toga, vidjet ćemo što dalje...

D: Ali to znači da do 10. 12. 2011. još ima vremena za radikalne odluke?

A: Da, ali to je malo vjerojatno... u tom razdoblju je glavno da bića proanaliziraju u kakvom su stanju, svjesna da iz tog stanja u tih godinu dana ne mogu van, kako su ušli, u kakvom emocionalnom – pogotovo emocionalnom – ali i intelektualnom stanju, s kojim usmjerenjem, ma što poduzimali to će privremeno biti nepromjenjivo.

D: Svi ćemo biti locked-in?

A: Locked-in for the time being. I onda će bića zavapiti i pitati kako da to stanje promijene. Tako da shvate da mogu u svakom trenutku umrijeti. Bića od smrti prave tabu i to je najgluplje što mogu učiniti. I sve što rade – rade da to zaborave, da ne misle o pravoj duhovnosti, o smrti, o bezvremenosti, o duši. I treba ih podsjetiti na našu jednostavnu vježbu, koju smo nekima rekli, bez puno odjeka... a to je da se upitaju: 'Da sutra umrem, za čim bih najviše žalio?' I ono za čim bi biće najviše žalilo mu je prioritet. I većinom će biće, na pitanje da sutra umrem za čim bih žalio, ustanoviti da je to nešto čemu se najmanje posvećuje. I opet se ne može prisiliti da se tome, za čime bi najviše žalilo, svaki dan malo posveti. Bilo što da ustanovi. Ne mora to biti nešto uzvišeno, duboka meditacija, intenzivni trening, studiranje cijeli dan, nego da pola sata posveti tome za što kaže da bi za time najviše žalilo da sutra umre. (dio zadržan) I ono za čime biće uvidi da bi za tim

žalilo kad bi sutra umrlo, treba u tom danu pronaći trenutak upravo za to. A to gotovo nitko ne radi. Znači najvažnije ignoriraju, a nadaju se najboljem.

I tako Zemlja svjetluca, mjestimično, povremeno...

D: A što reći Aboridžanima, nakon svega?

A: *You could have been, you should have been, the best. And you missed the chance.* A zašto su propustili šansu – jer nemaju *knowledge* i *courage*. Znanje i hrabrost su nama *priority number one*. I to je bilo zanimljivo, da su Knowledge i Courage slike (na Whispering Stone) najviše bijesa izazvale u primitivnom umu. Primitivni um uvijek razara ono što mu smeta. I pokazalo se da mu najviše smeta Knowledge i Courage.

Osim primitivnog uma, koji uništava ono što mu smeta, postoji i možda evoluirani um, inteligentan um, koji ima knowledge, ali nema courage. I onda se na divljaštvo ne usudi reagirati. I to je Australija. *With the heart of a mouse.* I time je propustila šansu. Bića se primire i misle da je dobar način 'to appease the savage', 'to pacify the vandal', da je to način da ostanu sigurni, da si zašтите svoje beznačajne živote i nastave živjeti mirno, svoje *lives of quiet desperation*. Čekajući da bura prođe a njih mimoide. A aspirant se sam baci u središte bure, da da svoj doprinos toj vječnoj borbi dobra i zla. Znači kukavičluk je odlučio budućnost ove zemlje. Ali, s druge strane...

D: Upute, upozorenja i ohrabrenja?

A: Ha, ha. Kako se Australija ugasila, tako se Hrvatska rasplamsala. Da, to smo htjeli reći na početku, ali smo zaboravili. To je bilo jedno... da nismo to što jesmo, rekli bismo jedno čudesno iskustvo. To je bilo jedno krasno pulsiranje i zato kažemo da sada Europa svjetluca. Upravo takva kakva je, u previranjima, u nemirima, u neredima, kroz takav *struggle* svjetluca. A Australija mišjeg srca, s ljudima koji se skrivaju da ništa ne bi morali poduzeti, u pasivnosti, u neznanju, u kukavičluku, se gasi...

Znači to je *tipping point*, kad ono gdje smo vidjeli i htjeli i mogli, gdje se moglo i očekivalo i trebalo – je zakazalo. I ništa nije tragedija, jer kad se istodobno negdje drugdje izdigne. Jer energija ne može ostati neiskorištena. Ako netko ili nešto, kome ili čemu je namijenjena ili na što je usmjerena, kao kad smo rekli da su Aboridžani bili naš cilj, meta, i ne iskoristivši tu energiju su je prosljedili – pa se ta energija iskorištava na drugom kraju svijeta. Znači, propuštajući datu im šansu su omogućili šansu drugima.

Vidjeli smo sve što smo trebali vidjeti i što možemo iskoristiti kao ilustraciju za date upute i upozorenje, i o tome govoriti kroz ilustracije, kroz naše super-cool umjetnike-suradnike...

(arheologija, Maye, ModroGorje, dio zadržan)

... I sada prelazimo na razvijene civilizacije, kao Inke, Maye, Asteci, Olmeci, Tolteci...

D: Trebamo li prodati ModroGorje?

A: Da.

D: I selimo se u Machu Picchu...

(dio zadržan)

A: ...Ali postojale su visoko razvijene civilizacije. Magic Maya, i to je zgodno za 2012. godinu u kojoj je čovječanstvo *locked in*. Iako je i ta visoka civilizacija zapravo u odnosu na svoje prethodne civilizacije, na Olmeke i Tolteke i Asteke, pad. Kao što su Aboridžani pad u odnosu na Abrajane i Rajane. To znači ta sinusoida po kojoj su se svjetske civilizacije rađale i rasle i uzdizale i propadale, se različitom frekvencijom odvija na različitim dijelovima svijeta. Međutim tamo je puno bolje sačuvano. Možda je najnaprednija ona o kojoj se najmanje zna, Olmeci i Tolteci. I onda pošto se najmanje zna se smatra da su najprimitivniji jer su najmanje ostavili. A onda su Asteci i Maye to na svoj način razradili i preradili, dok je zapravo to isto pad ili zaboravljanje onog što im je 'dato u amanet', onog što im je prosljeđeno, što im je predano, onog što im je darovano. I onda je ono što se danas gleda kao najveću civilizaciju zapravo neka zakrčljala varijanta. Magic Maya je pad, ali ni izdaleka takav pad kao aboridžanski pad. Aboridžanski pad je pad nad padovima, jer je to treća rasa koja nije uspjela apsorbirati prenešeno im znanje.

D: A pali su s kojeg svog stupnja razvoja?

A: Predstavljaju pad civilizacije, ne pad Aboridžana kao Aboridžana nego su oni pad na australskom području. Znači nisu Aboridžani bili razvijena kultura koja je onda propala, nego su rasa koja je uslijedila nakon razvijenih rasa, koja nije uspjela iskoristiti niti za vlastiti razvoj primijeniti predano im znanje. Iako im je to znanje predano na njima prihvatljiv način, na recimo primitivan način, kroz zvuk i pokret, i ni u tom načinu nisu uspjeli sačuvati snagu tog znanja i načina. Jer zvuk je čarobna metoda, moćna metoda. Međutim postoji razlika između bića prožetog zvukom, koje zvuk osjeti, i bića koje zvuk proizvodi kao da mimo njega prolazi. Znači neprožeti su znanjem koje im je bilo dato. I ako su neprožeti, ne mogu ga prosljeđivati, nego mogu samo ostatke ostataka simbola tog znanja prepričavati, ne razmjevši što su simboli predstavljali.

D: To će Vesna pojasniti?

A: Ne u ovom trenutku.

D: Ima li koja poruka za Aboridžane?

(dio zadržan)

A: ... Propustili su šansu. I kada se daje... u svakom davanju je pravilo isto – bilo da se radi o davanju s drugih razina, ili na istoj razini, ako davano znanje odmah ne sjeda, pokušava se dalje, strpljivo, ali kad vrijeme istekne, prestaje se davati. I onda dolazi do depresije, kod bića kojem je davano, a to nije usvojilo. I onda počne samo tražiti ili težiti da ponovno zadobije tu poduku koju je izgubilo, jer nije shvaćalo koliko je dragocjena. I tek kad se kod tog bića želja za primanjem probudi, može se ponovno početi davati.

D: Da, jer mora postojati neki dio u tom biću, možda podsvjesni, koji razumije to što mu je davano, ali ako drugi, možda racionalni dio bića to odbija, dolazi do unutarnjeg konflikta u samom biću.

A: Znači kad govorimo o kaskadiranju znanja, i prenošenju i slijevanju odozgo ka dolje, to nije baš tako jednostavno, jer se ta fontana može i zatvoriti, prestati teći, zavrnuti, privremeno ugasiti... I nisu bogovi samo tako velikodušno svijetu na usluzi, da neprekidno daju, nego mogu sve to u trenutku obustaviti i prepustiti čovječanstvo samom sebi. I onda bića počnu vapiti, 'Oh bože zašto si me ostavio'. Zato jer postoje i drugi svjetovi i druga bića na koja se 'bogovi' trebaju koncentrirati. Isto kao djeca, koja se pokažu kao 'neodgojiva', privremeno ih se pusti da se iscrpe, da tu svoju energiju ispotroše na te glupe načine dok ne kolapsiraju i dok sama ne uvide da to nema smisla. Dok to sama ne uvide, nema svrhe beskonačno im davati.

Nama je najdraži način davati 'ciljano', različitim bićima istodobno, i zato se ponekad čini da na raznim točkama zemaljske kugle isto znanje odjednom bukne. I tako zvrndamo po svijetu, ha, ha, ne bismo li našli nekog kome bi to sjelo. A često, kad nađemo takvo biće, koje onda to znanje želi širiti dalje, ljudi ga proglase ludim. I to je tako uvijek, i oduvijek.

(dio zadržan)

D: Kako je bilo u Zagrebu?

A: To je bilo jedno prekrasno iskustvo, od početka do kraja.

D: To je nama prošlo kao u trenutku, a bilo je tako intenzivno, nabijeno različitim sadržajima...

A: A svi su bili proplamsaji, i to se nama zasvjetlucalo kao božično drvce. I, jasno, čim nestane te energije, našeg inputa, sve se polako gasi, ali u tom trenutku je bilo kao Badnjak. I jasno da je svrha cijelog procesa evolucije da se takvo svjetlucanje održi i intenzificira.

D: Kad ćemo opet natrag?

A: Ubrzo, uskoro.

D: Možemo li nastaviti preko interneta, dok nismo tamo?

A: Divno je raditi sa prijemljivim ljudima, kada se kroz interakciju sve može pojačavati. Raditi stalno nailazeći na otpor je... nije važno to što rad uz otpor iscrpljuje, nego, ako rezultati predugo izostaju, onda treba znati kada stati. Često spominjemo tri, tri pokušaja, tri godine, tri upozorenja, ali govorili smo i o intervalima, trogodišnjim, petogodišnjim, kratkoročnim, srednjeročnim, dugoročnim, ali tri je dovoljno da se vidi što se može očekivati. Jasno da se 'čuda' uvijek događaju, i da se sve uvijek može promijeniti, da se sve stečeno može izgubiti, i sve izgubljeno vratiti, u trenutku... Ali sjediti pasivno očekujući da se takvo čudo dogodi, vrijeme i energiju se može bolje iskoristiti tamo gdje

osjetimo *response*. A tamo gdje reakcije nema, odnosno nema pozitivne reakcije, nego samo zloba, zloća, zlo i mržnja, rad trebamo preformulirati na način da nam opet omogući prodor do onih senzitivnijih, senzibilnijih, pa nam je zadatak, u tom trenutku, upozoriti na imperativ znanja i hrabrosti. Ima puno pametnih, inteligentnih ljudi koji nemaju hrabrosti, i hrabrih ljudi koji nemaju inteligencije i bez veze 'hrabro' srljaju i pretvaraju se u divljake, misleći da su hrabri. Znači samo taj spoj znanja i hrabrosti stvara bazu za nadgradnju. Ako se govori o *healing*, o ozdravljivanju svijeta i o njegovom opstanku, podloga za to je takvo inteligentno duhovno znanje... I ta jeziva, teška godina koja predstoji, je godina duhovne borbe, bitke na duhovnom planu, za duhovne vrijednosti, da vidimo tko će se više duhovno razviti. Nema više natjecanja ili utrke ni u kojem smislu – tko je pametniji, tko zna bolje pričati, tko je bolji demagog, tko zna bolje prezentirati svoje gluposti, tko je najmoćniji, tko je u G8, nego tko se izvještava u tom duhovnom kretanju, za razliku od stagnacije. Svaka tradicija koja je duhovno napredovala, kad počne stagnirati – počne propadati. Opstati može samo onaj tko se uspije duhovno razvijati – kroz to jezivo razdoblje – i usprkos težinama se uspije posvetiti duhovnosti, i shvatiti da je duhovnost ključ opstanka čovječanstva.

D: Hoće li ljudi to shvatiti i više se posvetiti istinskoj duhovnosti, u tom teškom razdoblju?

A: Većina ljudi duhovnost interpetira na najbanalniji, najprizemnji način, kao okretanje nekom bogu, gorljive molitve da ih bogovi spase, umjesto da se konkretno angažiraju. Takva duhovnost u akciji čak ni ne liči na duhovnost. Duhovnost u akciji je vrlo materijalna, praktična, intenzivna aktivnost kao što smo vidjeli u Zagrebu – to je prava duhovnost. Duhovnost u pokretu. Angažirana duhovnost. Nismo rekli sad treba sjesti i meditirati pet sati na dan. Nego smo rekli sad se treba angažirati u smislenim akcijama, da kroz smislene aktivnosti do ljudi dopre svijest o prioritetima. I doprlo je, i to je krasno. I dok dopire – ima nade.

(dio o Australiji, zadržano)

Za razliku od Hrvatske, u ovoj ovdje, australskoj realnosti, u kojoj to ne dopire, odnosno kad dopire – dopire do kukavica koje se ne usude ni prepoznati to što do njih dopire. Pa pošto odbijaju prepoznati te impulse, iako ih se bombardira duhovnim poticajima, to onda kod njih stvara depresiju, nezadovoljstvo, malodušnost i agoniju. I zato se za Katoombu može reći da je u agoniji. S puno dobrih ljudi, koji se zbog kukavičluka ne usude ni prepoznati datu im šansu... žele je prigrliti a ne usude se, da ne bi riskirali vlastitu sigurnost i ugrozili svoj besmisleni materijalni život. Zbog slabosti i straha da bi im to moglo naškoditi, društveno ili poslovno, i od straha da će materijalno stradati. I zato su izabrali duhovno propadanje, duhovni pad, da zaštite i održe privid sigurnosti. I to je tragično, da bića ne mogu shvatiti koliko je apsurdno *clinging to the material life*. Zato ponavljamo da samo biće koje može reći: Da ovog časa umrem, sve je okay, je postiglo svrhu življenja. Takva smrt je svrha življenja.

D: Da, dok se ljudi u Katoombi boje da će im ovi bijesni porazbijati prozore na kući, ne vide da im uništavaju duhovne prozore.

A: Jasno da je teško kada dođe do ili-ili, kad se mora izabrati jedno, i zato govorimo o usklađivanju i jasno da biće treba biti i duhovno i materijalno donekle definirano i zaštićeno, ali ako mora izabrati jedno i ako u datom trenutku ne može imati oboje, nego jedno od toga mora žrtvovati – ljudska reakcija je gotovo uvijek da se u takvom kriznom trenutku opredjeljuju za materijalno. A nas mogu privući samo oni koji se u takvom trenutku opredjeljuju za duhovno.

D: Večeras smo prošli od univerzalnog do pojedinačnog ili, što bi Ananda rekao, partikularnog. I na što se mi sada trebamo koncentrirati?

A: Opustiti se, vježbati, vjerovati, i koncentrirati se na naše prioritete. I jasno da se ti prioritete odnose na duhovni opstanak, a kako to plasirati – to možemo formulirati u hodu. I sada znamo kako ne. I po svemu, po kompletnom iskustvu u protekle tri godine, reakcije su pokazale kako ne. I to nije baš tako očekivano, da sve strukture i svi segmenti, i grupe, i veće i manje, i pojedinci, da pokažu baš toliko kukavičluka i neznanja, to je tragično. Uz takve date im primjere, najbolje primjere, ni dalje ništa ne vide. A oni koji vide, nemaju snage ni hrabrosti priznati što vide. Ne treba takve žaliti, niti se na njih ljutiti, ali ih više ohrabrivati ne možemo. I tako je bolje. Nego šaljemo male, ciljane doze entuzijazma. Kad ne dopru, ne sjednu, idemo dalje.

D: A nakon takvog iskustva, treba li to i sumirati, pošto svi sada prate naš website, nešto im reći?

A: Da, da, puno hvala što ste sudjelovali u našem eksperimentu, bilo je odlično za naš research paper, beautiful snapshot of today's Australia. Beautiful u smislu čist, jasan, dobro definiran i formuliran, ali tragičan.

D: Beautiful losers.

A: Jako je teško dobiti takvu jasnu sliku društva, sa konkretnim events and characters and participants, kakvu smo dobili u Katoombi, koju sada možemo pokazati svijetu, pa smo jako zadovoljni. Jer to može drugima poslužiti kao upozorenje i primjer što se događa kad ljudi ne reagiraju kako treba, da ne padnu u isto stanje malodušnosti, da se ne pretvore u ljude mišjeg srca, kao naši Katoombljani...